

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. december 9.
(csütörtök)

Czakó Zoltán

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT 2.

Köszöntés igéje: Zsoltárok 19:8-11

„Az Úr törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az Úr intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. Az Úr rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az Úr parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. Az Úr félelme tiszta, megmarad örökké. Az Úr döntései igazak, mindenben igazságosak, kívánatosabbak az aranynál, sok színaranynál is, édebbek a méznél, a csurgatott méznél is.”

Énekek: 25, 1-2; 25, 4-7

Alapige: 2 Timóteus 3:16-17

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Imádkozzunk!

Drága Urunk! Szeretnénk, ha ma te vezetnél bennünket és te mutatnád meg azt az ösvényt, amelyen járnunk kell. Azért is vagyunk itt, mert ez a vágy van a szívünkben. Szeretnénk, hogyha most te szólalnál meg, te lennél az, aki szíven ütsz bennünket.

Te látod azt, hogy milyen úton járunk, mi van a mi szívünkben, mi az, ami nagyon fontos számunkra, amit nagyon szeretünk. Te látod azt, ami meghatározza az életünket, mindennapjainkat. Szeretnénk ezeket most letenni neked, és szeretnénk most már megállni egy picit és rád figyelni.

Köszönjük ezeket az alkalmakat, köszönjük, amikor így megállítasz, amikor szólsz, akár csak egy szóval is. De könyörgünk azért, hogy a fülünk ne legyen süket, szívünk ne legyen kemény. Könyörgünk, hogy te légy itt középen, te mutass rá arra, hogy miben vétettünk. És te mutass rá arra is, hogy hol van most a megoldás, hol van ebben a megújulás. Urunk, így könyörgünk, hogy most te szólalj meg és te legyél az, aki itt vagy most a középben.

Ámen.

Igehirdetés

Egy kisfiúnak nagyon megtetszett az iskolájában egy festmény, ami már 70 éve lógott a könyvtárban, de senkinek sem tűnt fel igazán. Egy nap azonban ez a kisfiú elmesélte az édesapjának, hogy mi látott a könyvtárban. Az édesapja elkezdett gyanakodni, hogy ismerős neki valahonnan ez a festmény, és kíváncsiságából elment az iskolába, hogy jobban szemügyre vegye. Már látszott rajta a 70 év, nem nagyon foglalkoztak vele. Rájött arra, hogy ez egy híres művésznak, Walter Crane-nek az alkotása, ami átszámítva akkor több mint 300 millió forintot ért.

Nem gondolom, hogy a nappalink falán ilyen festmények lennének, de azt biztosan állítom, hogy mindannyian birtokában vagyunk egy felbecsülhetetlen értékű kincsnek, amely rosszabb esetben a könyvespolcunkon porosodik, jobb esetben az ágyunk mellett, de legjobb esetben elhoztuk magunkkal.

Az előző alkalommal is arra a kérdésre kerestük a választ, hogy miért olvassuk a Szentírást. Rögtön a 16. versben már három dolgot megállapítottunk, most ezeket csak röviden elismétlem, pár mondatban.

Először, hogy „*[a] teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra*”. A Szentírás sok helyen használja a tanításra azt az analógiát, hogy a tanítás olyan, mint a táplálás. Valójában itt a tanítás azt is jelenti, hogy Isten szava naponta táplál bennünket, olyan, mint egy eledel. Ahogyan naponta magunkhoz vesszük az ételt és az által el tudjuk végezni a feladatokat, ugyanígy napi lelki táplálékra is szükségünk van ahhoz, hogy lelki dolgokban meg tudjunk állni.

Másodszor a Szentírás szembesít a bűneinkkel: „... *hasznos a tanításra, a feddésre*”. Amikor kinyitjuk, mintha egy vádló ügyvéd szólalna meg belőle, aki elmondja, hogy miben vétettünk. Olyannyira szembesít ezzel bennünket, hogy talán nem is tudnánk ezeket tagadni, mégis sokszor megtesszük. Ez egy nagyon szomorú dolog. Ennek sajnos az a következménye, hogy az ember folyamatos tagadásban, állandó bujkálásban él. Sokszor ezért sem veszi elő az ember a Szentírást, mert kényelmetlenül érzi magát, hogy megint szembesül a bűneivel. Egy idő után emiatt sokan

már nem járnak közösségbe sem, mert nagyon jól tudják, hogyha elmennek, akkor ott megint valamilyen úton-módon Isten rámutat az ő szívükre. Akár egy testvéren keresztül, akár a Szentíráson keresztül, ha a kezükbe veszik.

Harmadszor a Szentírás nemcsak szembesít a szívünkkel, a bűneinkkel, hanem megadja a megoldást is: „... *hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra*”. Tehát a Szentírás nem olyan, mint általában az emberek, hogy rámutatnak egy ember bűneire, majd otthagyják. Pár óra múlva jut csak eszükbe, hogy ingerültségből mondtak neki sok-sok dolgot, de pont a lényegét, az evangéliumot felejtették el elmondani.

Nem is olyan régen néztünk a fiatalabb ifivel két példázatot: az egyik a házépítésről szólt, a másik a hadba vonulásról. Mindkét esetben az ember elkezd számolgatni. Jézus így kezdi ezeket a példázatokat: „*Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom. Ha valaki nem hordozza a maga keresztjét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.*” A vége felé mond egy ilyet is: „*Így tehát, aki közületek nem mond le minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.*” Tehát a Szentírás rámutat arra is, hogy mi a te problémád. És itt nagyon sok dolgot felsorol.

Probléma az, hogy nagyon szereted önmagadat. Azt mondja, hogy nem követhetsz engem addig, amíg meg nem gyűlölöd önmagadat. Aztán ilyet mond: nagyon szereted a vagyonodat. Aki közületek nem mond le minden vagyonáról, az nem lehet az én tanítványom. És aztán mond egy ilyet: nagyon szereted az emberi kapcsolatokat is. Aki „*nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom*”. Sok mindenre rámutat itt a Szentírás: nagyon szereted önmagadat, nagyon szereted a dolgaidat, a tárgyaidat és nagyon szereted a kapcsolataidat. És azt mondja, hogyha ezek ott vannak a szívedben, akkor nem tudsz engem követni. Gyűlölöd meg ezeket. Könnyen kimondjuk ezt a mondatot, de nagyon nehéz megtennünk.

Ha tovább olvassuk ezt a szakaszt, akkor a házépítés és a hadbavonulás példázatával ezt akarja szemléltetni. Ez után mondja el az elveszett juh, az elveszett drachma és a tékozló fiú példázatát. Hogyan tudja az ember beismerni azt, hogy neki ezekkel problémája van? Hogyan tudja az ember meggyűlölni önmagát, a kapcsolatait, a vagyontárgyait? Úgy, hogy először Istennek meg kell találnia azt az illetőt. Rá kell lelnie Istennek. A tékozló fiú példázatában ez nagyon szépen előjön. A tékozló fiú elkezd tékozolni, szétszórni a vagyonát, és amikor az összes vagyona elfogyott, akkor ismerete be azt, hogy milyen helyzetbe került. Elhatározta magában, hogy mit fog mondani az édesapjának, beismeri, hogy ő milyen: „*nem vagyok méltó*

arra, hogy fiadnak nevezzenek”. Itt a megoldás: gyűlöld meg önmagad, de ez csak úgy lehetséges, ha Isten először az elveszett állapotodban megtalál téged. Az embert szembesíti azzal, ami elválasztja Tőle, de megmondja a megújítás lehetőségét is. Ez nem egy egyszerű folyamat, nagyon is nehéz.

Tehát rámutat egyrészt az ember szívére, de elmondja a megoldást is a Szentírás. Nemhiába fogalmaz így: „... *hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra*”. Magyarán fordulj oda Istenhez, ismerd meg őt. Amikor az ember odafordul Istenhez, akkor valójában megismeri a szívét és megismeri a bűneit is. És azután milyen nagy kegyelem, hogy felmutatja az evangéliumot, hogy pontosan ezért halt meg a kereszten.

Negyedszer pedig a Szentírás nemcsak fedd, int, nemcsak megjobbít vagy táplál, hanem „*hasznos [...] az igazságban való nevelésre*” is. Ez a kifejezés pedig arra mutat rá, hogy Isten szava segít bennünket ezen az úton meg is maradni. Tehát ha már Isten megfeddett, megjobbított és most már táplál, akkor maradj is ezen az úton, ne térj le róla. Eddig pont arról volt szó, hogy a Szentírás helyrehozza azt, ami elromlott. Az itt használt 'nevelés' szó pedig a 'gyermeknevelést' jelenti – a pedagógus szavunk is ebből a szóból származik –, ami egy hosszas folyamatra mutat rá. Egy pedagógus viszont csak akkor tud tanítani, nevelni, feddni, ha folyamatosan ott vagyok az óráján. Tehát ha nem vagyok ott, akkor nem fog tudni tanítani, nevelni.

Itt arra mutat rá a Szentírás, hogy elvégzi azt is az ember életében, hogy maradjon is ezen az úton.

Ugyanúgy, mint egy gyermek nevelése. Az is többéves folyamat, nem úgy történik, hogy megszületik egy gyermek és felneveljük egy hét alatt, hanem hosszú évek fáradtságos munkája. Próbáljuk a gyermekeket különféle szociális dolgokra nevelni. Például, ha Sári lányom a játszótéren lekever valakinek egy pofont, akkor elmondom neki, hogy ilyet nem csinálunk. Vagy ha látja azt, hogy valaki a homokozóban szomorú, azt meg kell vigasztalni. Tanítjuk a gyerekeket és ez egy sok éves folyamat.

A Szentírás is egy hosszadalmas folyamaton keresztül tanítja meg számunkra a lelki készségeket. Ezek sem egyik napról a másikra történnek meg, hanem egy folyamatos munka eredményei. Olvasok egy hosszabb igeszakaszt a testvéreknek az Ószövetségből. „*Ezt az ígét mondta az ÚR Jeremiásnak: Menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled igéimet. Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen dolgozott a korongon. De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. Ekkor így szólt hozzám az ÚR igéje: Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? Így szól az ÚR: Hi-*

szen olyanok vagytok a kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében. Megtörténik, hogy kimondom egy népről vagy országról, hogy kitépem, kiirtom és elpusztítom. De ha megtér gonoszságából az a nép, amelyről beszéltem, akkor én is megbánom, hogy veszedelmet akartam hozni rá. Megtörténik, hogy megígérem egy népnek vagy egy országnak, hogy felépítem és beültetem. De ha azt műveli, amit rossznak tartok, és nem hallgat a szavamra, akkor megbánom, hogy jót akartam vele tenni.” (Jer 18:1-10).

Az agyagnak két dolgot kell tennie. Egyrészt érzékenynek kell lennie a fazekas kezére, hogy formálható legyen. Nem mindegy, hogy milyen agyagból készítenek bögrét vagy tálat, azt meg kell válogatni, hogy milyen agyagot tesznek oda a korongra. Az agyagnak tehát érzékenynek kell lennie és csak ez után tudja a mester elkészíteni az általa kigondolt eszközt.

Másrészt az agyagnak viszont a fazekas kezében is kell maradnia. Még akkor is, ha elkészült. Hiszen amikor a mester elkészíti az adott eszközt, az nem képes azt csinálni, amit akar. Például az elkészített bögrét a fazekas emeli fel a kezével, ha inni akar belőle. A bögre nem képes önmagától megitatni valakit. Tehát a bögrének ott kell maradnia a fazekas kezében, ahogyan nekünk Isten kezében. Ott kell maradni ahhoz, hogy tudjon használni úgy, ahogy ő akar.

A Timóteushoz írt levélnek ebben a részében is erről van szó. Ahhoz, hogy a tanár tanítani, nevelni tudja a diákot, ahhoz ott kell lennie a diáknak. Az igazságban való nevelés is csak úgy fog megtörténni, hogyha folyamatosan Isten jelenlétében vagy. A kérdés mindig az, hogy hogyan lehetek érzékeny Isten formáló kezére, hogyan tudom biztosítani a magam életében azt, hogy ennek a teremtető Istennek a kezében maradjak.

Amikor feltettem magamban ezeket a kérdéseket, akkor meg kellett vallanom őszintén, hogy erre egy nagyon egyszerű válasz létezik. Olyan egyszerű, hogy én magam is alig hittem el. Úgy, hogy kinyitom a Bibliát és elkezdem olvasni, tanulmányozni, alkalmazni és engedelmessé válni annak. Olyan egyszerűnek hangzik ez a válasz, hogy sokan el sem hiszik és éppen ezért nem is lépnek rá erre az útra. Pedig, ha ilyen egyszerű?! Az életben nagyon sok probléma és nehézség van, és ennyi lenne? Igen, ennyi lenne! Kinyitod és olvasod, mert a Szentírásból maga Jézus Krisztus szólal meg és ezáltal formálja a szívedet. Ilyen egyszerű.

És mégis azt látom, hogy a többség fut mindenféle emberi megoldás után és a nehézségeik nemhogy megoldódnának, hanem inkább felhalmozódnak. Vagy ha részben meg is oldódnak és talán boldogok is bizonyos értelemben a földi dolgokkal kapcsolatban, de később rá kell jönniük, hogy ez nem valódi boldogság. Ha valamit be is tud tölteni ideig-óráig, az el fog tűnni, el fog múlni.

Mi a célja mindezzel Istennek?

A János evangéliuma egy nagyon fontos célt mond: *„Sok más jelt is tett Jézus a tanítványai szeme láttára, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.”* (Jn 20:30-31). Azt mondja, hogy *„hitben életetek legyen az ő nevében.”* Tehát a Szentírásnak az a célja, hogy élj, hogy már most életben legyél. Át akar formálni téged valamiről valamire, akar valamit a szíveddel. Egyrészt táplál, fedd, int, aztán megjobbít, napról-napra ezen ez úton tart téged és itt valójában ugyanerről van szó: üdvözít, megment. Tehát a célja az, hogy üdvösséged és életed legyen, ne a sötétségben élj, ne a saját dolgaid után futkározz, hanem térj meg, borulj le Isten előtt.

Miért akar bennünket Isten naponta táplálni? Miért akarja feltárni bűneinket? Miért akar helyreállítani bennünket? Miért akarja, hogy ezen a helyrehozott úton éljünk? Ezt olvassuk a 16. versben: *„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; – és akkor a 17. versben így folytatja – „hogy”, és ez olyan kötőszó, ami nagyon fontos. Pontosan így lehetne visszaadni: 'avégett hogy', 'abból a célból hogy'. Ez egy célhatározó a szövegben, tehát van egy célja ezzel Istennek: „... hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”*

Itt vigyáznék ezzel a tökéletes szóval. Itt szó szerint az 'érettség' szerepel. A tökéletesség mögött mi talán egy bűn nélküli állapotot feltételezünk, hogy tökéletes az, akiben nincs bűn. Itt nem ez a szó szerepel egyébként, hanem ez az 'érett', 'nagykorú', 'felnőttkorú'. Tehát ez a célja a Szentírásnak, hogy az ember felnőjön, ne legyen kiskorú.

Mit jelent ez az Isten embere kifejezés? *„... hogy tökéletes legyen az Isten embere”*. Sokféleképpen nevezünk embereket, különféle jelzőkkel illetjük őket. Például, ha valakire azt mondjuk, hogy „városi ember”, akkor az negatív jelző, mert ő talán egy elkényeztetett ember. Aztán a városi meg a falusira azt mondja, hogy „falusi ember”, az meg azt jelenti, hogy ő talán egy kicsit butácska. Sokszor oda-vissza megy az adok-kapok. A városi embernek lehet, hogy a városi dolgok vannak az élete középpontjában, a falusinak meg a falusiak, de ez az Isten embere jelző is mondani akar valamit számunka. Azt akarja megmutatni, hogy ennek az embernek élete középpontjában valójában maga Isten áll, nem más. Számára Isten személye az, aki és ami a legfontosabb. A Krisztuskövető ember életében Istennek valójában az a célja, hogy a Szentírás olvasásán, tanulmányozásán, alkalmazásán keresztül az önközpontú életünkből Istenre összpontosítsunk.

Valaki így határozta meg a bűn fogalmát: *„A bűn lényege, hogy az emberek énközpontúak”*. Mindig önmagukra koncentrálnak, büszkék va-

gyunk az elért sikereinkre, teljesítményeinkre, olyannyira önmagunkban bízunk, hogyha valaki elmondja nekünk, hogy valamit nem jól csinálunk, akkor teljes mértékben összeomlunk.

Viszont milyen az az élet, amelynek középpontjában Isten helyezkedik el? Őbenne bízunk, teljes mértékben tőle függ az életünk olyannyira, hogy mindent tőle várunk. Alázatosak vagyunk előtte, megtagadjuk önmagunkat. Ez azt is jelenti, hogy először az ő igazságát és országát keressük, minden helyzetben azt nézzük, hogy ő mit akar.

Ezzel kapcsolatban pedig létezik egy mondás: „Az ember olyan, mint egy pohár. Csak akkor tudod meg, hogy mi van benne, amikor felkavarod.” Az, hogy mi van az életünk középpontjában, az mindig az élet egy bizonyos helyzetében derül ki. Én-központú vagyok, én állok a középpontban, vagy pedig Isten? Ezt mindig a nehéz szituációk fogják megmutatni.

Mózes 5. könyvének 8. fejezete így fogalmaz: *„Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?”* (8:2). Amikor valamilyen próbába kerülsz, mi derül ki a szívedről? Mit tudnál megfogalmazni? Egy adott szituációban feltett kérdésed miről árulkodik? Ha önmagad körül forogsz, akkor ezt a kérdést fogod feltenni magadban: „Miért engem Uram?” ha pedig Istenre összpontosítasz akkor ez a kérdés fog elhangozni: „Mit akarsz ezzel Uram?”

Ahhoz, hogy Isten legyen az életed középpontjában, bizony időt kell szánnod arra, hogy kinyisd Isten igéjét. Bízom benne, hogy mindannyian vágyunk arra, hogy az „Isten embere” jelzót használják ránk. Ne a „munka embere”, a „viszály embere” vagy a „divat embere” legyünk. Fordítsunk időt arra, hogy kicsoda Isten, ismerjük meg őt úgy, ahogyan kijelentette magát a Szentírásból.

Mi a célja még a Szentírásnak? Így fogalmaz: *„... minden jó cselekedetre felkészített.”* **Felkészít a jócselekedetre.** Még középiskolában volt egy olyan tantárgyunk, amit érintésvédelemnek neveztek. De mit is jelent pontosan az érintésvédelem? „A villamos berendezések érintéseiből származó áramütéses balesetek.” Tehát ha a testvérek megérintenek egy hűtőszekrényt vagy egy mosogatógépet és az megrázza a testvéreket, akkor ezeket az eszközöket nem látták el olyan védelemmel, hogy ez ne történjen meg – ezért szükséges az érintésvédelem. Ha megérintem, ne történjen baleset. Rengeteg ilyen történet keringett az iskolánkban és ezekkel kapcsolatban mindig valamilyen furfangos kérdéseket tettek fel.

Az egyik történet így hangzott: „Az építkezésen dolgoztok, és arra lettek figyelmesek, hogy az egyik munkatársatok folyamatosan rángatózik a betonkeverő mellett. Mit csináltok ebben a szituációban?” Persze min-

MIÉRT OLVASSUK A BIBLIÁT 2.

denki gondolkozik: „Lekapcsoljuk a kismegszakítót.” „Nagyon egyszerűen kihúzzuk a 220-ból. Vagy jó esetben a betonkeverőn van egy jó nagy piros gomb, arra rányomok, mert az egy vészleállító gomb, az mindent leállít a betonkeverőn.” Más valaki: „Felhívom a 112-t”. Felhívhatod, de akkor már inkább hívd a mentőt, mert mire kiér, addigra csak azt állapítják meg, hogy mikor halt meg az az illető. Aztán volt egy másik, aki azt mondta, hogy megfogná a lapátot és valahogy azzal próbálná megszüntetni a kontaktust a munkás és a betonkeverő között. Ez is egy jó ötlet egyébként, csak kérdés, hogy működik-e. A helyes megoldás furfangos volt: „Győződj meg először arról, hogy tényleg áramütést szenvedett-e az illető!” Miért? Mert volt olyan valaki, aki nagyon komolyan vette az érintésvédelem órát az iskolában, és amikor azt látta, hogy valaki rángatózott a betonkeverő mellett, akkor fogta a lapátot és úgy rávágott a munkatársára, hogy eltört egy bordája. A probléma az volt, hogy nem azért rángatózott mert az áram megrázta volna, hanem csak homok került a csizmájába és azt próbálta kirázni, úgy, hogy a betonkeverőnek támaszkodott. Mi volt a helyes válasz erre a furfangos kérdésre? Először győződj meg arról, hogy tényleg rázza a munkatársadat az áram.

Ettől függetlenül jó az ilyenekre felkészülni és tudni azt, hogy ilyenkor mi a teendőnk. Valami ilyesmiről van itt is szó. Miért olvassuk a Szentírást? Azért, mert ha találkozol bizonyos szituációkkal, tudd, hogy mit kell tenned. „... minden jó cselekedetre felkészített.” Itt megint csak pontosítanék egy kicsit, mert ez szó szerint a következőképpen hangzik: 'minden jó cselekedetre felszereltetett'. Legyünk olyan lelki ajándékok birtokában, amiket bizonyos helyzetben használhatunk.

Például eljövünk a gyülekezetbe és látjuk, hogy az egyik gyülekezeti tagunk olyan szótlan. Hamar kiszúrjuk ezt, mert talán érzékenyek vagyunk az ilyesmire. A feladatunk nem az, hogy kiverjük a fejünkből, amit láttunk, hanem hogy beszéljünk azzal az emberrel. Ugyanis ebben a helyzetben mire is van szükségünk? Olvasok néhány igét.

„Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt”. (1Thessz 3:12). Mire van szükségem? Szeretetre. Tehát ha meglátom azt az illetőt, akkor menjek oda hozzá és szeressem. Hogyan tudom szeretni? Megkérdem őt: Mi a baj? Hogy vagy? Hogyan tudok segíteni? Erre készít és szerel fel bennünket a Szentírás.

„Végül pedig legyetek mindnyájan egyetértők, együttérzők, testvérszeretők, könyörületesek, alázatosak.” (1Pét 3:8). Vagy: „Gyermekeim, ne szóval szeressünk, ne is nyelvvel, hanem cselekedettel és valóságosan.” (1Jn 3:18). Ez a célja a Szentírásnak. Felkészít a jó cselekedetre. Amikor belekerülünk bizonyos szituációkba, akkor tegyünk is így.

De az is lehet, hogy egy olyan emberrel találkozunk, akit nagyon nehéz szeretni, mert olyan a természete. Talán az illető tagja is a gyülekezetünknek és talán már megtért Krisztushoz, csak éppen a gyümölcs az életében áfonya nagyságú. Mit mond Isten igéje? *„Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrért: éljete méltón ahhoz az elhíváshoz, amelylyel elhívattatok, teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel; viseljétek el egymást szeretettel.”* (Ef 4:1-2). Nem könnyűek ezek a dolgok, de valójában a Szentíráson keresztül maga Jézus Krisztus az, aki munkálkodik az életünkben, és ellát bennünket azokkal az erkölcsi tulajdonságokkal vagy biblikusan nevezve gyümölcsökkel, amikre szükségünk van akkor, ha egy nehéz természetű emberrel találkozunk. Ezt magunktól nem fogjuk tudni megteremni, magunktól nem leszünk türelmesek, nem fogjuk jobban szeretni azt, aki egyébként mindent megtesz annak érdekében, hogy ne szeressük.

„Ahogyan a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni.” (Jn 15:4-5). Vagy máshol így fogalmaz: *„Aki eszi az én testemet, és issza az én véremet, az énbennem marad, és én őbenne.”* (Jn 6:56).

A Szentírásnak valójában az a célja, hogy kapcsolatban legyél Jézus Krisztussal, és ebben a kapcsolatban ő munkálkodik a szívedben. Amikkel ő megajándékoz, azokat tudd használni a különféle helyzetekben. A gyümölcsöket úgy tudod megélni, úgy tudod megmutatni, hogy szereted a másikat, türelmes vagy felé, együttérző vagy vele, bátorítod őt Krisztusban. Ez nem egyszerű feladat, ehhez naponta le kell ülni és elővenni a Szentírást, hogy folyamatos kapcsolatban lehess azzal a Krisztussal, aki meghalt érted a kereszten. Ezt a kapcsolatot a Szentíráson keresztül tudjuk fenntartani vele.

Szerintem mindannyian voltunk betegek és nagyon jól ismerjük a működését. Ha elkapunk egy fertőzést, az valószínűleg az egész szervezetünkre hatással lesz, mert szétterjed, és másokat is megfertőz. Éppen ezért mostanában sokkal többször lemondunk találkozókat. Ha a családukban mondjuk a gyermekünk elkap egy fertőzést, akkor valószínűleg mi is elkapjuk. Még nem vagyunk betegek, de már most számítunk arra, hogy azok leszünk.

Ugyanez igaz a gyülekezetben is. Egy test vagyunk. Ha valakinek fáj valamelye, az nekünk is fáj. Ha valamelyikünk boldog, akkor vele együtt mi is boldogok vagyunk. Ha valaki beteg, az az egész gyülekezetben szétterjedhet, fertőzővé válhat. A kérdés persze csak az, mit terjesztünk? Keresztyénként bizonyos tekintetben hordozóknak kell lennünk – „fertőzők-

nek”. Olyan dolgokat kellene terjesztenünk, mint az evangélium, az öröm, a békesség, a szeretet, a másik felé való odafordulás. Reménykedem benne, hogy nem rossz értelemben vagyunk fertőzőek, és nem olyan dolgok terjesztésében játszunk szerepet, mint a békétlenség, a szeretetlenség, a viszálykodás, a harag, a pletykálkodás.

Testvérem, ha ezekben az utóbbiakban munkálkods, akkor arra bátorítalak, hogy először borulj le Jézus előtt és valld meg ezeket előtte. Arra kérek, hogy ismerd meg Jézus Krisztust, akit csak a Szentírásból tudsz megismerni, amelynek az a célja, hogy életed teljes mértékben megváltozzon.

Tedd föl bátran ezeket a kérdéseket magadban: Érett vagyok, kész minden jó cselekedetre? Honnan veszem ehhez az erőt, honnan veszem azt, hogy ezek a gyümölcsök növekedjenek bennem? Előveszem-e a Szentírást, olvasom-e azt egyáltalán? Mert ha nem, akkor nem leszek felnőtt sem, jót sem fogok tudni tenni, mert Isten nem fog munkálkodni bennem. Bátorítalak téged. Borulj le és ha eddig ezt nem tetted meg, akkor valld meg, hogy: „Uram, én rossz dolgokat terjesztettem, azokban munkálkodtam, úgy éltem, hogy a Szentírás nem volt az életem része.”

Ebben figyelmeztet most bennünket Isten igéje, hogy immár legyen az életed része és kívánd te is őszintén, hogy az Úr munkálkoddjon benned. Ha ezt akarod, ez a kívánságod, akkor vedd elő a Szentírást, mert csak így tud munkálkodni az az Úr, aki a kereszten meghalt a bűneidért, és most a te életedben is munkálkodni akar. Éppen ezért ne bujkálj, hanem gyere elő, valld meg a bűneidet, fordulj hozzá, mert Krisztus így vár, hogy az életed teljes mértékben megváltozzon.

Imádkozzunk!

Urunk, hálásak vagyunk neked azért, mert adtad a Szentírást, és nem hagytál bennünket egyedül, mert abból te ma is szólsz. Köszönjük, hogy most is élő és ható a te igéd és eljut a szívekig, eljut a lelkekig, és valóban megítéli az ember gondolatait. Urunk, hálásak vagyunk ezért a munkáért.

De azért könyörgünk tehozód, hogy ha rámutatsz valamire, azt tudjuk megvallani neked. Bocsáss meg azért, ha sokszor becsukjuk a Szentírást, vagy félretesszük. És talán már napok óta elő sem vettük.

Azért könyörgünk, hogy tudjunk a veled való kapcsolatban megmaradni. Adj ebben buzgalmat számunkra, adj ebben figyelmeztetést is nekünk. És valóban nagy kérdés az Urunk, hogy mennyire vagyunk felnőttek, mennyire vagyunk készek jót cselekedni. Mert sokszor a jó cselekvése helyett indulatból teszünk sok mindent. Inkább haragból, inkább magunk akarjuk megmondani a dolgokat. Ezeket is szeretnénk megvallani te neked.

Bocsáss meg azért, hogyha nem az evangélium ügyében munkálkodtunk. Bocsáss meg azért, hogyha nem a te személyedet toltuk előre, hanem inkább önmagunkat. Azért könyörgünk, hogy ezen a téren is munkálkodj.

Könyörgünk a gyászolókért. Könyörgünk azokért, akik valamilyen terhet cipelnek most. Valamilyen fizikait vagy lelkit, nekik is te adj békességet. És köszönjük azt, hogy a Szentíráson keresztül te bátorítani is tudsz bennünket. Így könyörgünk, hogy adj ezeknek az embereknek vágyat arra, hogy odaforduljanak tehozzád, bátorítást merítsenek tőled.

De könyörgünk, hogy munkálkodj a mi életünkben is, akik most itt vagyunk. Akik talán hétről-hétre hallgatunk tégedet, naponta leborulunk előtted. Köszönjük ezeket a lehetőségeket is. De könyörgünk azért is, hogy mutass rá, hogy hol tudunk cselekedni, hol tudunk jót tenni, hol tudunk rólad beszélni. Így könyörgünk Urunk, hogy vezess bennünket.

Ámen.

„Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.” (János evangéliuma 6:40)

25,4-7 ének

4. Jó és igaz az Úr Isten Mind örökkön-örökké,
A bűnösöket térítvén Ő igaz ösvényire;
És a nyomorultakat Életükben igazgatja,
Nagy kegyesen azokat Az ő útában megtartja.

5. Az Istennek minden úta Kegyeesség és nagy hűség
Azoknak, kik mondására Gondot tartnak mindvégig.
Énnékem kegyelmezz meg, Uram, a te szent nevedért.
És bűnömet bocsásd meg, Ne ostorozz nagy voltáért!

6. Aki az Úr Istent féli És tiszteli szívében,
Azt ő nagy híven vezérli Igaz ösvényeiben.
Nagy békességben annak Minden jó bőven adatik,
És ő maradékinak Gazdag örökség hagyatik.

7. Az igaz istenfélőknek Megjelenti titkait,
És az őbenne hívőknek Megmutatja kötését.
Istenhez szemeimet Felemelem szüntelenül,
Ő megőriz engemet, Lábam kivonssza a tórbül.